

**ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΟΛΑΣ ΡΟΥΠΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΑΖΙΩΤΗ  
ΜΕ ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΖΗΤΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥΣ ΣΤΟ  
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ ΟΠΟΥ ΘΑ ΔΙΕΞΑΧΘΕΙ ΣΤΙΣ  
1/3/2017 Η ΕΚΔΙΚΑΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ  
ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥΣ.**

Εμείς, οι γονείς, ζητάμε να παραστούμε στο δικαστήριο με την ιδιότητα του διαδίκου – μάρτυρα για τους εξής λόγους:

Αρχικά, και από την πρώτη στιγμή που συνελήφθη η μητέρα του Ρούπα Παναγιώτα, τόσο η ίδια, όσο και οι συγγενείς μας Χριστιάννα Ρούπα και Ειρήνη Ρούπα ζητούσαμε μέσω του δικηγόρου μας να τούς δοθεί άμεσα το παιδί. Το αίτημά μας αυτό, που υποβάλλαμε μέσω του δικηγόρου μας προς την Εισαγγελέα Ανηλίκων Νικολού Μαρία – Ελένη, που είχε αναλάβει την υπόθεση, παρακάμφθηκε από την ίδια και αρνήθηκε να προχωρήσει σε οποιαδήποτε κίνηση προκειμένου να πάρει άμεσα το παιδί μας σε ένα οικογενειακό και ασφαλές περιβάλλον, κάτι το οποίο επιθυμούσαμε να γίνει όλοι μας και για το οποίο όφειλε και η εισαγγελέας να ιεραρχήσει. Όσο για την διαδικασία διερεύνησης του νέου περιβάλλοντος και των ανθρώπων που θα αναλάμβαναν το παιδί – διαδικασία για την οποία θα προχωρούσε η ίδια η εισαγγελέας – αυτή δεν θα την εμπόδιζε το γεγονός ότι το παιδί θα βρισκόταν σε συγγενείς και όχι σε ένα κρατικό ψυχιατρείο, σε κλειστή ψυχιατρική κλινική, φρουρούμενο και σε καθεστώς απομόνωσης.

Με βάση το αρχικό αίτημά μας και εφόσον αυτό γινόταν αποδεκτό από την εισαγγελέα, η ίδια θα μπορούσε να προχωρήσει την διαδικασία ανάθεσης της προσωρινής επιμέλειας του παιδιού μας στους συγγενείς που εμείς επιλέξαμε χρησιμοποιώντας το άρθρο 1535 του αστικού κώδικα με βάση το οποίο αφαιρείται η επιμέλεια του παιδιού από τους γονείς του κατόπιν αιτήματος των ιδίων.

Αντ' αυτού η εισαγγελέας Νικολού Μαρία - Ελένη προχώρησε στην εντολή να μεταφερθεί το παιδί από την υποδιεύθυνση ασφαλείας ανηλίκων, όπου βρισκόταν χωρίς τη μητέρα του από την πρώτη στιγμή που έφτασαν στην ΓΑΔΑ και για άγνωστο μέχρι στιγμής χρονικό διάστημα, στην κλειστή ψυχιατρική κλινική του Νοσοκομείου Παίδων "Αγία Σοφία". Με την ίδια εντολή είχε διατάξει να φρουρείται το παιδί επί εικοσιτετραώρου βάσεως από αστυνομικούς της υπηρεσίας ανηλίκων και να μην έχει επικοινωνία με οποιοδήποτε άτομο χωρίς την δική της εισαγγελική εντολή.

Στην συνέχεια, εξέδωσε δεύτερη ανακοίνωση με βάση την οποία διέταξε την αφαίρεση της άσκησης της γονικής μέριμνας του

παιδιού μας και την ανάθεση της προσωρινής επιμέλειάς του στην κοινωνική υπηρεσία του νοσοκομείου, επαναλαμβάνοντας την "ρητή" εντολή απαγόρευσης της επικοινωνίας οποιουδήποτε τρίτου προσώπου εκτός νοσοκομείου με τον ανήλικο.

Η διάταξη στην οποία βασίστηκε ήταν αυτή του άρθρου 1532 του Α.Κ., ενώ η απόφαση αιτιολογήθηκε στην ίδια ανακοίνωση με το άρθρο 3 της σύμβασης των δικαιωμάτων του παιδιού (Ν. 2101/1992) και με τα άρθρα 1532, 1533, 1600 του αστικού κώδικα.

Με βάση τα άρθρα 1533 και 1600 δηλώνεται η «εμπεριστατωμένη και κατόπιν ενδελεχούς έρευνας διαπίστωση» της εισαγγελίας, ότι απουσίαζε οποιαδήποτε άλλη λύση στο ζήτημα της ανάθεσης της προσωρινής επιμέλειας του παιδιού, γεγονός που, κατά την ίδια, την υποχρέωνε να προχωρήσει στην ανάθεση της προσωρινής επιμέλειας στο νοσοκομείο.

Στην συνέχεια, προχώρησε στην ανάθεση της προσωρινής επιμέλειας του παιδιού στην γιαγιά του Ειρήνη Ρούπα, ενώ εμείς από τη μεριά μας είχαμε ζητήσει την ανάθεση της επιμέλειας και στην θεία του Χριστιάννα Ρούπα.

Η διαδικασία προχώρησε κατά το άρθρο 1532 ΑΚ με το οποίο διατάχθηκε τόσο η αρχική ανάθεση της προσωρινής επιμέλειας του παιδιού στην κοινωνική υπηρεσία του νοσοκομείου όσο και η ανάθεση στη συνέχεια της προσωρινής επιμέλειας στη γιαγιά του.

Οπότε αυτό το δικαστήριο καλείται να αποφασίσει για την ανάθεση της επιμέλειας του παιδιού μας με βάση τα άρθρα 1535 κ' 1532 του αστικού κώδικα. Το μέν άρθρο 1535 που αφορά στο αίτημα των ιδίων των γονέων του παιδιού να ζητήσουν την αφαίρεση της επιμέλειας του για λόγους αντικειμενικών συνθηκών και μόνο. Και είναι αυτό που με νομικούς όρους καλύπτει σε ένα δικαστήριο εμάς τους γονείς του. Από την άλλη, το άρθρο 1532 είναι άκρως επιθετικό τόσο από το περιεχόμενο και την φύση του όσο και από τον τρόπο που αιτιολογήθηκε η χρησιμοποίησή του από την εισαγγελέα ανηλίκων Νικολού Μαρία - Ελένη. Συνεπώς, αφού παίρνουμε εμείς την πρωτοβουλία να καλέσουμε ένα δικαστήριο για την ανάθεση της επιμέλειας του παιδιού μας στους συγκεκριμένους συγγενείς και αφού έχει προηγηθεί η ανάθεση της προσωρινής επιμέλειας στην γιαγιά του παιδιού μας από της εισαγγελέα ανηλίκων με την χρήση του 1532, στο δικαστήριο φτάνουμε και με τους δύο αυτούς νόμους, οι οποίοι επί της ουσίας ζητούν το ίδιο αποτέλεσμα αλλά με εντελώς διαφορετική αιτιολόγηση και ουσία.

Βασίζονται σε ένα διαφορετικό ιστορικό προηγούμενο, ερμηνεύουν διαφορετικά το παρόν και συνεπώς αιτιολογούν με διαφορετικό τρόπο τους όρους ζωής του παιδιού μας στο μέλλον.

Πιστεύουμε πως είναι απαραίτητη η παρουσία μας στο δικαστήριο, γιατί εκεί θα κριθεί η ζωή του παιδιού μας από εδώ και στο εξής. Γι' αυτό και αδυνατούμε να το δούμε ως μια περιορισμένης σημασίας τυπική διαδικασία. Θέλουμε να πιστεύουμε πως και το ίδιο το δικαστήριο θα αναγνωρίζει την βαρύτητα που θα έχει η απόφαση και συνεπώς και η διαδικασία μέσω της οποίας θα παρθεί αυτή. Διαφορετικά θα απεμπολεί το ίδιο το δικαστήριο την ποιοτική βαρύτητά του, αλλά και την βαρύτητα του ίδιου του περιεχομένου της απόφασης που θα πάρει. Γιατί η ζωή κανενός παιδιού δε μπορεί να κρίνεται σε μια τυπική – διεκπεραιωτική δικαστική διαδικασία. Πόσο μάλλον η τύχη του δικού μας παιδιού, το οποίο προκειμένου να φτάσει η υπόθεσή του σε αυτό το δικαστήριο, πέρασε μεγάλο φάσμα δοκιμασιών για το ίδιο.

Επειδή πιστεύουμε πως οτιδήποτε συμβαίνει στην ζωή του παιδιού μας, μας αφορά σε βαθμό που υπερβαίνει οποιονδήποτε άλλον άνθρωπο, μας είναι αδύνατον να μην πιστεύουμε πως η συνδρομή μας θα είναι μοναδική και αναντικατάστατη.

Πιο ειδικά: το δικαστήριο πρόκειται να διεξάγει μια έρευνα πάνω στις συνθήκες υπό τις οποίες πρέπει να δοθεί η επιμέλεια του παιδιού μας στην γιαγιά του Ειρήνη Ρούπα και την θεία του Χριστιάννα Ρούπα, ή όχι. Η έρευνα αυτή θα βασίζεται προφανώς τόσο στο νέο του περιβάλλον και τους ανθρώπους με τους οποίους θα ζήσει όσο και στις συνθήκες αυτές που νομιμοποιούν την εφαρμογή του νόμου 1532, με βάση τον οποίον διατάχθηκε η εισαγγελική εντολή, με την οποία δόθηκε η προσωρινή επιμέλεια του παιδιού μας στην γιαγιά του Ειρήνη Ρούπα. Επειδή κατ' ουσία και κατά φύση το άρθρο 1532 του αστικού κώδικα εφαρμόζεται από πρόσωπα ή θεσμούς εξωτερικά της οικογένειας και των γονέων ή από συγγενείς εις βάρος του ενός ή και των δύο γονέων και που σε κάθε περίπτωση εμπεριέχει την προσβολή – με την ευρύτερη έννοια του όρου – του ενός ή και των δύο γονέων ως προς την ικανότητά τους να ασκήσουν τα γονικά τους καθήκοντα και επειδή ως προς την δική μας περίπτωση, η απόφαση και η βούλησή μας να παραχωρηθεί η επιμέλεια του παιδιού μας και στη γιαγιά και την θεία του, προϋπήρξε και εκφράστηκε πριν καν εκδοθεί η απόφαση της εισαγγελέως ανηλίκων για την ανάθεση της επιμέλειας στο νοσοκομείο, πιστεύουμε πως ο νόμος στον οποίο μπορεί να διεξαχθεί ένα δικαστήριο για την δική μας περίπτωση είναι αυτός του 1535, τον οποίο και συμπεριλαμβάνουμε στην αίτησή μας να γίνει το

δικαστήριο. Αυτό μαρτυρεί και η προσπάθεια του δικηγόρου μας από την πρώτη στιγμή της σύλληψης της μητέρας του Ρούπα Παναγιώτας, να δοθεί αμέσως το παιδί στην γιαγιά και την θεία του προκειμένου να περάσει άμεσα σε ένα ασφαλές, οικείο και υγιές περιβάλλον. Αντ' αυτού, το παιδί μας υποβλήθηκε με την χρήση του 1532 σε μια δοκιμασία πολύ κρίσιμη για το ίδιο, την προσωπικότητα και την ψυχική υγεία του, καθώς παρέμεινε κατ' εντολή της εισαγγελίας σε κλειστή ψυχιατρική κλινική προκειμένου να υποβληθεί σε σειρά εξετάσεων. Γνωρίζει ο καθένας πως κανένας εισαγγελέας δεν δύναται εκ του θεσμικού του ρόλου να βγάλει διάγνωση πάνω σε οποιοδήποτε ιατρικό θέμα και να διατάξει την εισαγωγή οποιουδήποτε ενήλικα ή ανήλικου σε νοσοκομείο. Η υπέρβαση που έγινε στην δική μας περίπτωση, ετούτη την στιγμή τουλάχιστον, μας απασχολεί στον βαθμό που γνωρίζουμε πως η διαδικασία που επιβλήθη στο παιδί μας είχε την δύναμη να υπονομεύσει με δραστικό και μη αναστρέψιμο τρόπο την ψυχική του υγεία, ιδίως αν αυτή η διαδικασία συνεχιζόταν. Μένει στην κρίση του καθένα να εξετάσει κατά πόσο ο εγκλεισμός σε ψυχιατρείο ενός παιδιού 6 χρονών, καθόλα υγιούς, μπορεί να θεωρηθεί ότι γίνεται «προς το συμφέρον του» ή όχι, όπως επικαλείται το άρθρο 1532 με βάση το οποίο διατάχθηκε αυτό.

Η εισαγγελέας ανηλίκων έκανε χρήση του συγκεκριμένου άρθρου, όχι γιατί θεώρησε ότι υπάρχουν οι αντικειμενικές συνθήκες που εμποδίζουν τους γονείς του στο να ασκήσουν το λειτούργημά τους λόγω του ότι είναι πρακτικά αδύνατο να το κάνουν αφού βρίσκονται στην φυλακή, αλλά βασίστηκε σε σειρά παραγόντων που κατά την άποψή της την νομιμοποίησαν να προχωρήσει στον εγκλεισμό του παιδιού σε παιδοψυχιατρική κλινική. Οι παράγοντες αυτοί κατά την ίδια ήταν παραπάνω από ικανοί ώστε να προσβάλλει την δυνατότητά μας να ασκήσουμε τα καθήκοντά μας ως γονείς σε βαθμό που υπερβαίνει κατά πολύ το αντικειμενικό γεγονός της αδυναμίας μας αυτής, δηλαδή το ότι βρισκόμαστε στη φυλακή. Πιστεύουμε πως το δικαστήριο, που εμείς δια του συνηγόρου μας καλέσαμε και όχι η εισαγγελέας ανηλίκων, το οποίο πρέπει να εξετάσει ένα αίτημα που αφορά το μέλλον του παιδιού μας, είναι ουσιαστικό, και έχει το κύρος να διεξάγει μια έρευνα, όχι μόνο ως προς το αίτημά μας να δοθεί η επιμέλεια του παιδιού μας στην γιαγιά και την θεία του, αλλά, και ως προς την διαδρομή μέσω της οποίας γονείς και εισαγγελία οδηγηθήκαμε προς την ίδια διαδικασία – η εισαγγελία μέσω του δικού μας αιτήματος να γίνει εκδίκαση και με βάση το άρθρο 1532 το οποίο η ίδια η εισαγγελέας ανηλίκων εφάρμοσε – μπορεί να αποκτήσει ως προς το περιεχόμενο του (το Δικαστήριο) την απαραίτητη ουσία και βαρύτητα που είναι ανάλογη

της ίδιας της συζήτησης που αφορά την ζωή και το μέλλον ενός παιδιού, μόνο αν παραστούμε εμείς οι γονείς του στην δίκη αυτοπροσώπως και όχι μέσω των συνηγόρων μας.

Όσο δε αφορά το παρελθόν της ζωής του παιδιού, αλλά και των γεγονότων που προηγήθηκαν της μεταφοράς του στο ψυχιατρείο, είμαστε οι καθ' ύλην αρμόδιοι να μιλήσουμε και να εξεταστούμε. Έχουμε χρέος απέναντι στο παιδί μας να το υπερασπιστούμε, καθώς η όποια προσβολή προς εμάς ως γονείς συνεπάγεται την προσβολή του ίδιου του παιδιού μας (με την ευρύτερη έννοια του όρου η λέξη "προσβολή"). Αυτό θα προεκτείνεται αναπόφευκτα στο ζήτημα του συμφέροντός του από δω και στο εξής, δηλαδή στην ίδια την απόφαση του δικαστηρίου και το περιεχόμενό της. Και αυτό, γιατί είναι αναπόφευκτο με βάση τα ίδια τα γεγονότα ότι το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του παιδιού μας συνιστούν μια αναπόσπαστη ενότητα. Αυτή η ενότητα αποπειράθηκε να σπάσει από την χρήση του 1532, γεγονός που συνιστά μια ρήξη ουσιαστική στην ζωή του παιδιού, συνεπώς στο ίδιο το παιδί. Και την οποία ρήξη οφείλουν να του επιβάλλουν παράγοντες που το ίδιο αδυνατεί να ελέγξει. Αυτό το καθήκον έχουμε εμείς ως γονείς του. Να αποτρέψουμε την όποια ρήξη στη ζωή του παιδιού μας, συνεπώς στο ίδιο, την ψυχή του, τον χαρακτήρα του. Γιατί αν για οποιοδήποτε λόγο του επιβληθεί μια τέτοια ρήξη, θα έχει ως συνέπεια την εσωτερίκευση μιας σύγκρουσης, κατά την οποία θα καλεστεί το ίδιο το παιδί εκ των πραγμάτων να διεξάγει έναν εσωτερικό πόλεμο φέρνοντας τον ίδιο του τον εαυτό σε αντιπαράθεση με όλα όσα αγαπούσε και είχε ανάγκη, όλα όσα το μεγάλωσαν, αλλά και όσα το βοήθησαν να διαμορφώσει και να συγκροτήσει τον χαρακτήρα του, όλα όσα το έκαναν χαρούμενο και το έκαναν να νιώθει ασφαλές. Δεν έχει δηλαδή μόνο να αντιμετωπίσει την δοκιμασία της προσαρμογής στο νέο περιβάλλον, αλλά να αντιμετωπίσει όλους αυτούς τους λόγους με βάση τους οποίους ακολουθήθηκε μια συγκεκριμένη διαδρομή πριν καταλήξει σε αυτό.

Και αυτή η κατάληξη εξακολουθεί να είναι υπό όρους, καθώς η γιαγιά του στην οποία παραχωρήθηκε η προσωρινή επιμέλεια από την εισαγγελέα ανηλίκων βρίσκεται σε αυτή την θέση υπό τον όρο να εξετάζεται τόσο η ίδια όσο και το περιβάλλον του παιδιού, αλλά και το ίδιο το παιδί από κοινωνική λειτουργό, όπως επίσης, να εξετάζεται το ίδιο το παιδί από παιδοψυχίατρο. Όπως επίσης το ίδιο το δικαστήριο θα αποφανθεί ως προς τους όρους που θα δοθεί η επιμέλεια και σε ποιό ή ποια πρόσωπα. Είναι σαφές πως υπάρχει σε μια ενότητα το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον του παιδιού μας και την οποία ενότητα είμαστε οι πιο αρμόδιοι να διαφυλάξουμε,

προκειμένου να διαφυλάξουμε την ίδια την εσωτερική ισορροπία του παιδιού μας. Το δικαστήριο αυτό ως προς αυτό το ζητούμενο, δηλαδή την διασφάλιση της ισορροπίας του παιδιού μας, θα είναι ένας ιστορικός στη ζωή του σταθμός, ενώ η αναγωγή του σε ένα τυπικό και άνευ ουσιαστικού ως προς τις πραγματικές ανάγκες και το συμφέρον του παιδιού, γεγονός θα συνεπάγεται ότι και αυτό το δικαστήριο θα είναι ένας παράγοντας που θα συνεισφέρει στην εσωτερική ρήξη του παιδιού, με όλες τις συνέπειες που αυτό θα έχει στην ψυχική ισορροπία του και την δόμηση της προσωπικότητάς του. Και δεν χρειάζεται να είναι κάποιος παιδοψυχολόγος για να καταλάβει ότι οι εσωτερικές συγκρούσεις στα παιδιά μόνο κακό κάνουν στα ίδια και την συνολική ψυχοκοινωνική ισορροπία τους.

Επειδή κανένα γεγονός στη ζωή του δεν το βλέπαμε, δεν το βλέπουμε ούτε θα το βλέπουμε ως κενό περιεχομένου, επειδή πιστεύουμε στο περιεχόμενο (θετικό ή αρνητικό) και αυτού του δικαστηρίου και επειδή ύψιστο καθήκον μας είναι να περιφρουρούμε το παιδί μας και όχι να το αφήνουμε έκθετο, πιστεύουμε πως είναι απολύτως αναγκαία η παρουσία μας στο δικαστήριο. Αυτό το αίτημα μας αφορά πέρα ως πέρα στο ίδιο μας το παιδί.

Επειδή η φύση της υπόθεσης του παιδιού μας δεν συνιστά μια συνηθισμένη περίπτωση, αλλά ως τέτοια θέλει να αντιμετωπίζεται μέχρι τώρα, και επειδή είναι κατανοητό ευρύτερα κοινωνικά ότι ο τρόπος αντιμετώπισης του είναι άμεσα συνδεδεμένος με την πολιτική φύση της υπόθεσης, πράγμα το οποίο θα αποδείξουμε, συνεπώς η ίδια η διαδικασία της συγκεκριμένης δίκης γίνεται μέρος αυτής της πολιτικής. Το παιδί μας υποβλήθηκε στις διαδικασίες της κράτησης στην ασφάλεια (ΙΚΑ) και του εγκλεισμού στο ψυχιατρείο για λόγους πολιτικούς και καθόλου δεν υπόκειται αυτή η διαδικασία στις «συνήθεις πρακτικές», με βάση τις οποίες αντιμετωπίζεται το ζήτημα της επιμέλειας των παιδιού. Το πρωτόγνωρο στη περίπτωση μας αφορά ακριβώς την εξαίρεση και όχι τον κανόνα, η οποία εξαίρεση συνίσταται αποκλειστικά και μόνο στη πολιτική φύση της υπόθεσης. Γνωρίζουμε πως σε ένα αστικό δικαστήριο μπορεί να εκδικάσει μία υπόθεση χωρίς να υποχρεώνεται η παρουσία ακόμα και του προσώπου που καλεί το ίδιο το δικαστήριο, στην περίπτωση που με βούληση του αυτό το πρόσωπο απέχει από αυτήν. Στη δική μας περίπτωση δεν είναι η βούληση μας που μας αποτρέπει να παραστούμε στο δικαστήριο, αλλά το γεγονός ότι είμαστε στη φυλακή. Με αυτή την αίτηση ζητάμε την αντιμετώπιση αυτού του εμποδίου και την μεταγωγή μας στη Καλαμάτα για να είμαστε παρόντες στη δίκη. Δεδομένου ότι η πιθανή απόρριψη της αίτησής μας μπορεί να βασιστεί στο επιχείρημα της φυλάκισής μας και δεδομένου ότι σε αυτή την περίπτωση θα γίνει επίκληση της

σοβαρότητας των λόγων για τους οποίους είμαστε στη φυλακή, δηλώνουμε τα εξής: Η απόφαση της απόρριψης ή της αποδοχής του αιτήματος μας σχετίζεται άμεσα με την θέση της εισαγγελέως ανηλίκων ότι πρόκειται για μια «εξαιρετική περίπτωση», πράγμα που επαναλαμβάνουμε πως «τεκμηριώνεται» από την ίδια, και μάλιστα από την επίκληση της νομοθεσίας που έκανε η ίδια η εισαγγελέας και κυρίως από τον τρόπο που κατ' εντολή της αντιμετωπίστηκε το παιδί μας, ο οποίος τρόπος δεν έχει ιστορικό προηγούμενο.

Ως προς αυτό το ζήτημα οι αρμόδιοι που θα πρέπει να αποφασίσουν για το αν πρέπει να γίνει η μεταγωγή μας ή όχι στην Καλαμάτα για να παραστούμε στο δικαστήριο, θα πάρουν στην ουσία μια θέση ως προς το ερώτημα εάν το παιδί μας και η υπόθεση του συνιστά μια εξαίρεση ή όχι, κι αν πρέπει να συνεχίζεται ή όχι να αντιμετωπίζεται ως τέτοιο. Αν αυτό το δικαστήριο δικάσει ερήμην μας αφού είμαστε οι πλέον αρμόδιοι να σπάσουμε αυτό το καθεστώς που επιβλήθηκε στο παιδί μας, θα έχει συναινέσει στη συνέχιση και διαιώνιση αυτού του καθεστώτος, και για να μην συμβεί αυτό προϋποθέτει ο κάθε αρμόδιος κρατικός παράγοντας που θα κληθεί να κάνει δεκτή ή να απορρίψει την αίτηση μας για να παραστούμε στο δικαστήριο, εκ των πραγμάτων θα πάρει και θέση επί της ουσίας της υπόθεσης, δηλαδή, εάν σωστά το παιδί μας υποβλήθηκε σε καθεστώς εξαίρεσης, αλλά κι αν πρέπει να συνεχίζεται να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο. Το δικαστήριο στη Καλαμάτα που θα εξετάσει την διαδικασία της ανάθεσης της επιμέλειας του παιδιού μας στη γιαγιά και την θεία του θα είναι ένα σταυροδρόμι που θα καθορίσει το μέλλον του.

***Ρούπα Παναγιώτα***

***Νίκος Μαζιώτης***